

Arrest

nr. 100 523 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 november 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 31 mei 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 8 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2009 met aanvullingen op 15.06.2011, 22.06.2011 en 01.07.2011 werd ingediend door:

[...]

nationaliteit China /Volksrep./

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 16 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12 1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09-12,2009 en arrest 215.571 van 0510 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie met meer van toepassing.

Betrokkene legt 2 arbeidscontracten voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.09.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 24.05.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd word[t]. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene een attest van werkbereidheid voorlegt alsook 2 getuigenverklaringen en 2 arbeidscontracten dal hij verschillende beroepen zou aangeleerd hebben, dat hij een vriendenkring zou opgebouwd hebben in België, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij ingeschreven is voor Nederlandse lossen, dat hij ervaring zou hebben in magazijnierwerk in elektriciteitswerken, als hulpkok en in schoonmaken, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat hij alle contacten in China zou achtergelaten hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in China. Betrokkene toont dit ook niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet als grond tot regularisatie.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder:

“[...] De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnen komstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. In zoverre verzoeker vraagt dat het ingestelde beroep in de Franse taal wordt behandeld, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° *Droit administratif*, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 8 oktober 2012 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel volgens hetwelk de

overheid rekening moet houden met alle pertinente elementen van de zaak. Tevens betoogt verzoeker dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“EN CE QUE l’acte querellé, pris à la date du 31/05/2012, fait grief au requérant que son séjour avant le 31/03/2007, son intégration dans la société belge, son apprentissage du néerlandais et le refus de sa demande de permis de travail B par la Vlaamse Overheid en date du 24/05/2012, ne peuvent justifier une autorisation de séjour ;

ALORS QUE le requérant, est présent sur le territoire déjà avant le 31/03/2007, qu’il a justifié cette présence par divers témoignages, contrats de travail, contrat de bail locatif et qu’il a bien introduit la demande de permis de travail B dans les temps impartis ;

Que la demande de permis de travail B a effectivement été introduite puis refusée le 24/05/2012 ;

Que sans attendre le délai de recours d’un mois, l’Office des Etrangers a pris, le 31/05/2012, une décision de refus sur base de la décision de refus de la Vlaamse Overheid daté du 24/05/2012 ;

Que le 06/06/2012, un recours a été introduit auprès du « Vlaamse minister Tewerstellingsbeleid » et qu’une copie du recours a été communiquée, par le conseil du requérant, à la partie adverse le même jour;

Que le 08/10/2012, la partie adverse a notifié au requérant sa décision de refus du 31/05/2012 sans toutefois mentionner un quelconque recours ou une décision se rapportant au recours alors que le Conseil du requérant a reçu, le 11/10/2012 une décision de rejet du recours auprès de la « Vlaamse Overheid » datée du 08/10/2012 ;

Que dès lors le requérant peut estimer que son dossier avait été clôturé dès le 31/05/2012, préalablement à la décision définitive de la « Vlaamse Overheid » ; [...]”.

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, aangezien hij deze motieven bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct is en er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt tevens dat verweerder bij de toepassing van voormelde wetsbepaling het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. Waar hij verwijst naar *“het principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is rekening te houden met alle elementen van de zaak”* neemt de Raad immers aan dat hij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 9 november 2009 verzocht verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Verweerder betwist in de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet.

Specifiek wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting de motivering in de eerste bestreden beslissing waarom de aangevoerde elementen van integratie in België niet worden weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf, niet weerlegt. Hij beperkt er zich toe te wijzen op het gegeven dat hij zijn aanwezigheid voor 31 maart 2007 heeft aangetoond aan de hand van getuigenverklaringen, arbeidscontracten en een huurcontract en dat zijn werkgever tijdig de arbeidskaart en arbeidsvergunning heeft aangevraagd, doch toont aldus niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat verzoekers integratie en opgebouwde banden geen grond voor een verblijfsmachtiging zijn.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de motivering dat de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomsten niet worden weerhouden omdat het Vlaamse Gewest op 24 mei 2012 de aanvraag voor het bekomen van de arbeidskaart B weigerde. Hij stelt dat verweerder de termijn om beroep in te stellen tegen deze beslissing niet heeft afgewacht. Hij wijst erop dat hij op 6 juni 2012 een beroep instelde tegen de beslissing waarbij hem de arbeidskaart B werd geweigerd en dat hij verweerder hiervan op de hoogte stelde.

De Raad merkt evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De Raad stelt aldus vast dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, met name op 31 mei 2012, geen rekening kon houden met het op 6 juni 2012 door verzoeker of zijn werkgever ingestelde beroep tegen de beslissing waarbij hem de arbeidskaart B werd geweigerd en evenmin met de definitieve weigeringsbeslissing die op 8 oktober 2012 door de bevoegde Vlaamse minister werd genomen. Het gegeven dat een afschrift van dit beroep aan verweerder werd overgemaakt tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening van deze beslissing aan verzoeker vermag hieraan geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoeker verder aanvoert dat diende te worden gewacht met het nemen van een beslissing inzake de ingediende verblijfsaanvraag tot de termijn om beroep in te stellen tegen de weigering van de arbeidskaart B was verstreken of totdat, indien binnen deze termijn een beroep was ingesteld, er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van de arbeidskaart van de Vlaamse overheid, merkt de Raad op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de indiening van een beroep tegen de weigering van de arbeidskaart en arbeidsvergunning schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Er dient dan ook te worden gesteld dat niet kan worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door de bestreden beslissing te nemen gedurende de beroepstermijn voor het instellen van een beroep tegen de weigering van de arbeidskaart B.

De Raad merkt verder ook nog op dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, nu uit de door hem aangebrachte stukken blijkt dat de bevoegde Vlaamse minister op 8 oktober 2012 een definitieve weigeringsbeslissing heeft genomen inzake de gevraagde arbeidskaart en arbeidsvergunning.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op basis van een incorrecte feitenvinding. Er blijkt evenmin dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

4.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.4. Verzoeker toont daarnaast evenmin aan dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hij maakt namelijk niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). In het schrijven van verweerder van 26 september 2012, waarin wordt aangegeven dat zal worden overgegaan tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, wordt zo ook uitdrukkelijk gesteld dat deze toezegging slechts onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B werd gemaakt. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS